

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 2 JULI 1905.

N^Ö 40

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Erik Johan Ljungberg. — Stora Kopparbergs Bergslag. I. — "Hans hemkomst" af Allen Macklin. — Urtima riksdag. — Nyutnämnd envoyé. — Det nyförmälda fursteparet. — Från bröllopet i Windsor. — Tyska kronprinsparets bröllop. — Strumpebandsorden. — Krigsbilder. — Brokigt utomlandsnytt. — En storslagen ungdomsrörelse. — Fosterlandsfesten i Gefle den 19 juni. — Veckans porträttgalleri. — En unik församling af franska celebriteter.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

Foto. Wahlström, Falun.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöbergparre Skilm—Gbg.

ERIK JOHAN LJUNGBERG.

DISPONENT FÖR STORA KOPPARBERGS BERGSLAGS AKTIEBOLAG.

ERIK JOHAN LJUNGBERG.

DISPONENT FÖR STORA KOPPARBERGS BERGSLAGS AKTIEBOLAG.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

När Erik Johan Ljungberg i nov. 1900 firade sitt 25-årsjubileum som disponent för Stora Kopparbergs Bergslags Aktiebolag kom honom från alla håll i präsen till del beteckningen som "Sveriges främste industriman". Gäller detta än främst vid tanken på den efter svenska förhållanden enastående omfattning, i hvilket det 700-åriga, men därför icke i minsta grad ålderdomssvaga bolaget driver sin verksamhet, så torde man tämligen allmänt vara ense om att disponent Ljungberg åtminstone kan göra anspråk på att räknas som en primus inter pares äfven om man bortser från all ställningens yttre pondus och endast tar hans personliga duglighet och framstående chefs-egenskaper i betraktande.

Disp. Ljungberg föddes i Grythyttan, Örebro län, den 4 nov. 1843. Åren 61—64 var han elev och bokhållare vid Villingsbergs bruk, kom 66, efter ett års vistelse vid Filipstads bergsskola, som smidesbokhållare till Stjärnfors bruk och vikarierade som förvaltare vid Munkfors 67—68. Vid 25 års ålder satt han som ordinarie innehafvare af denna plats, och endast 31 år gammal kallades han 1875 till disponent vid Stora Kopparbergs Bergslag.

Det var ett stort verksamhetsområde den unge chefen här hade att behärska. Han var emellertid uppgiften mer än vuxen. Han nöjde sig icke med att hålla redan odlade marker under blomstring, utan satte äfven in stor kraft som nybrytare. Förenande en stor personlig energi och arbetsglädje med förmågan att finna rätta mannen bland sina underordnade till rätta platsen, ett behärskad lugn i afvaktandet af nyanläggnings framtidsresultat med blick för gynnsamma konjunkturen och förmågan af att genom förenklingar och tillgodogörandet af nya metoder och uppfinningar minska tillverkningskostnaderna, har disponenten Ljungberg under de nu snart 30 år han varit bolagets chef oföflätligt satt dess verksamhet allt större och större mål före. Mer än något annat svenskt bolag har Stora Kopparberg, som en gång med skäl nämndes Sveriges skattkammare, traditioner att uppehålla. Och dess chef tycks resonnera som så att en gammal tradition bevaras icke på bättre sätt än genom skapandet af en ny, ännu mera heder-sam.

Det talades om behärskning i afvaktandet af emot-sedda framtidsresultat. Ofta nog har otåligheten bland bolagsmännen satts på prof. Det har icke varit allom gifvet att omedelbart kunna se smärre motgångar i belysningen från det helas af en ypperlig organisation burna samverkan med kanske så mycket gynnsammare resultat på andra håll, och det har ofta tagit sin rundliga tid, innan de slutgiltiga verkningarna af chefens omfattande ingripanden och tillämpande af "nyheter" kunnat bedömas. Men om man också till en början stod litet undrande och spörjande inför disponentens vidtflygande, stort anlagda planer och halft motvilligt lät sig ryckas med till bifall och understödjande af desamma, har tacksamheten, sedan de obestriddliga resultaten nu föreligga, varit så mycket lifligare. Den tog sig bl. a. uttryck i den storartade minnesgåfva (afbildad i H. 8 D. årg. II : 7), som af bolaget tilldelades disponenten Ljungberg på hans jubileumsdag, sedermera skänkt till Bergslagens samlingar.

Vid chefsombytet inom bolaget 1874 var just Domnarfvets järnverk under byggnad. Initiativet till detta bruk, som nu har anseende att vara bland de förnämsta i världen, tillkommer alltså icke disponent L. men han har ändå startat detsamma och alltjämt hållit detsamma up-to-date. Och det förtjänar att i detta sammanhang beaktas, hurusom just vid denna tid tyngdpunkten af bolagets verksamhet definitivt flyttades öfver från den på grund af grufvans sinande mindre värdefulla kopparhandteringen till järn- och ståltillverkningen, hvilken nu drefs upp till en skala, som väl tål att jämföras med den, i hvilken fordom kopparframställningen idkades.

Om en del af sina lifsytringar kan Stora Kopparbergs Bergslag med stolthet säga: "Den förnämsta i Sverige". På Skutskärs sågverk pekar man icke utan några ord, som man eljest är mera van att höra från andra sidan Atlanten: "Det största i världen".

Äfven trähandteringen har inom bolaget gamla anor. Men det är helt och hållet disponenten Ljungbergs förtjänst att den för Stora Kopparberg blifvit hvad den nu är. Till en början insåg han det opraktiska i att sågarna, som förut var fallet, voro belägna långt inåt landet. Skutskär inköptes, och man vann härigenom en dubbel fördel; dels transporterades virket nedför Dalälven billigare än på något annat sätt, dels hade man det sågade timret vid kusten färdigt till direkt inspeppning.

Utrymmet förbjuder oss att i detalj ingå på alla de utvidgningar och förbättringar som af disponenten Ljungberg företagits. I största korthet må dock här erinras om Domnarfvets endast några år gamla, redan mycket kända och i stor stil anlagda pappersbruk, om det på senare åren tillkomna, rationella tillgodogörandet af Falu grufvas icke obetydliga guldfyndigheter, hvarigenom den årliga produktionen från att ha varit så pass ringa som 1—3 kg., nu öfverskridit en siffra af 100 kg. Dessutom äro nya trämassefabriker under anläggning, allt göras för att på ett så planmässigt sätt som möjligt tillvarata de olika handteringarnes biprodukter, hvarjämte naturligtvis den gamla kopparhandteringen med vitriol- svafvelsyre- och rödfärgstillverkningen också på bästa sätt hålles uppe.

En vacker sida af disponenten Ljungbergs verksamhet, som bäst belyser den ansvarskänsla hans post inger honom, är det intresse hvarmed han alltid omfattet de frågor, som röra hans underordnades, såväl tjänstemännens som den stora arbetarepersonalens bästa, och det ekonomiska understöd han antingen själf härutinnan lämnat eller utverkat från bolagets sida. Detta vare sig det varit fråga om praktiska undervisningsplaner såsom skolköks- och väfkurser, tekniska skolor o. d eller pensions- och olycksfalls-kassor.

Disponenten Ljungberg blef verkställande direktör i bolaget 1888 samt ätta år senare ordförande i dess styrelse. Från 1896 är han inspektor för Falu bergsskola och sedan 1900 ledamot af K. Vetenskapsakademien.

Hade vårt land godt om sådana storstilade personligheter på det affärstekniska området skulle man icke behöfva tala om våra slumrande millioner. Man kan icke vara dem nog tacksam, som sätta sådana föredömen.

STORA KOPPARBERGS BERGSLAG. I.
FÖR HVAR 8 DAG.

FALU GRUFVA: Efter en gammal lavering.

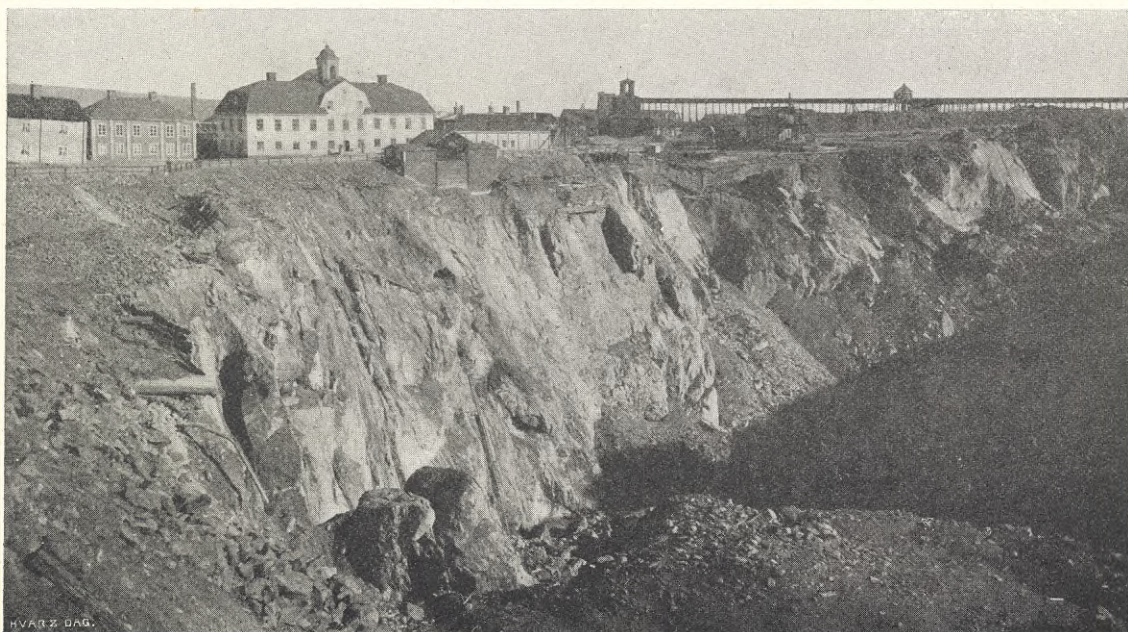
Efter fotograf. FALU GRUFVA: En interiör.

I.

Ännu af Carl von Linné, som åtföljd af sju unga vetenskapsmän år 1734 på bekostnad af landshöfdingen i Falun företog en studieresa genom Dalarne, betecknades Falu grufva såsom Sveriges största under.

Äfven den som utan egentlig historisk kunskap,

utan att ännu veta hvad Falu grufva en gång varit för Sverige, under för trakten och klimatet typiska förhållanden för första gången nalkas grufvan gripes af en egendomlig, nästan obeskriflig stämning, känner att han står inför "ett under". Antag t. ex. att det är en tidig förvintersmorgon med grå, tung dimma.

Efter fotograf.

FALU GRUFVA: Stora stöten. Den större byggnaden är »Grufstugan» och den mindre, vid stötens brädd, »Anfarten», (nedgångsöppningen). Till höger »Creutz' schakt» med den på bockar uppbyggda vattenledningen för »konst- och spelhjul» vid Creutz.

Kliché: Kon. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stilm.-Gbg.

Det är isande kallt i staden. När ån passerats som skiljer Falu stad från det egentliga grufområdet är dimman genast mättad med en från och bitter, men icke ohälsosam svafvelrök. En lång tröstlös gata, där knappast en människa skymtar i röken, är vägen. Gatan utmynnar i en öken. Underliga, hemska kuilar, bildade af under århundraden samlad slagg, ruiva rundt om. Ingenstädes ser man ett spår af vegetation. Icke det minsta rimmade grässtrå, icke någon tvinande buske. Dimman vältrar tung, någon vandrare eller några stillsamma barn möter man icke mera. Ödsligheten är fruktansvärd. En stämning af överklighet, nästan fasa vill bemäktiga sig sinnet.

Öken är emellertig icke så oändlig som man föreställt sig. Konturerna dyka åter upp. Man är vid grufvans mynning.

Vill det sig då väl bryter just solen igenom töcknen. Man har treivat sig fram till ett kallt och isvätt räcke, och som om plötsligt en tung ridå droges undan, ser man nedanför sig den stora grufstötens hisnande djup, bildadt för ett par hundra år sedan genom ett fruktansvärdt ras.

Det kunde vara nog så intressant att föra läsaren med på en vandring genom grufvan: utför anfarens vindande, fuktigt hala trappor; in i långa slingrande labyrinth där gasoljeblossets fackla med knapp nöd skingrar det eviga mörkret på några meters afstånd; att låta honom lyssna till grufarbetarnes antoniga, aflägsna sång, som stundom dallrar fram ur det obestämbara djupet; eller att låta honom känna marken skaka under sina fötter vid sprängningarna, eller låta honom få en förmimelse af att den trånga gången hölle på att rasa ihop öfver hans hufvud, när han kommer nära den stötande, dånande bormmaskinen, kring hvilken det står en tjock rök af söndersmulad malm — det kunde vara nog så intressant, men det skulle föra för mycket på sidan af ämnet.

Likvisst är det alltid Falu grufva som vid en skildring af stora Kopparbergs bergslag tilltvångar sig den första och mesta uppmärksamheten. Detta af många skäl. Och kunna vi också icke denna gång bjuda läsaren på en nedfärd i grufvan, så vilja vi å andra sidan icke utan vidare lämna honom vid tanken af stöten utan meddela en del upplysningar, innan vi gå vidare till att tala om det som i våra dagar menas med Kopparberget.

Enligt sägnen skall en finne från Thorsång, som lefde för många hundra år sedan ha upptäckt kopparfyndigheterna på så sätt, att han märkte, hurusom en honom tillhörig bock kom hem till fåbodarne från skogen aldeles röd på kroppen af vältrande mot marken. Hurusom hälst, grufvan är känd redan i början af 1200-talet, och det äldsta dokument, som rör densamma är dateradt så tidigt som 1288. Under 1300-talet nämnes Kopparberget åtskilliga gånger i ännu befintliga dokument. Så t. ex. i en af Magnus Eriksson Smek 1347 utfärdad kunglig stadfästelse å dess privilegier, som innehåller bolagets äldsta till ordalydelsen bevarade privilegier, men där det likvisst talas om "äldre, af forno befintliga privilegiebref, som af vangömmo gått förlorade."

Bergverken påstodos vara af regal natur, både Sturarne och de första Vasakonungarna voro delägare i företaget och öfverhufvud visade Kronan långt fram i tiden ett lifligt intresse för grufvan — på goda grunder. Den åtnjöt nämligen sedan gammalt "afrad" eller tionde af afkastningen, och till hvilka summor denna afrad kunde belöpa sig visas bäst af det faktum att Elfsborgs lösen, den för den tiden oerhörda krigsskadeersättningen, till största delen betaltes med inkomsterna från Stora Kopparberget. Under Gustaf II Adolfs tid hade grufvan sin glansperiod. Konungen kallade henne sin skattkammare. Vid ett af sina be-

sök i grufvan, yttrade han: "Hvar månde en potentat finnas, som har ett sådant palats, som det vi nu stå i?" Och Axel Oxenstierna ansåg att grufvan afkastade "den äldste vara, som Sveriges krona kunde berömma sig af".

Falu koppar var vida känd. Till skeppsförhyning var den oöfverträfflig och skulle det bli glans på mässing måste kopparen vara från Sverige. Och tillgången tycktes länge vara nästan obegränsad. Man beräknar att under de ungefär 7 seklar som grufvan bearbetats, den lämnat minst en half million tons koppar representerande ett värde af 660 millioner kr. Medtar man dessutom i beräkningen det guld och det silfver m. m. som grufvan afkastat, når man upp till en siffra af en milliard kronor. Det finnes icke många grufvor på jorden som kunna uppvisa en liknande produktion.

II.

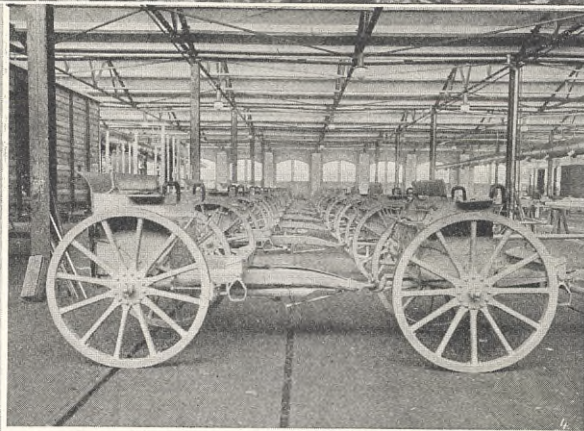
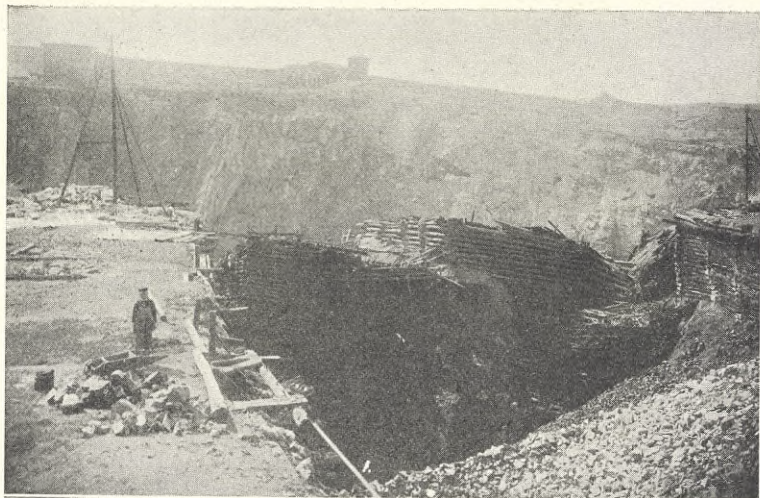
Som bekant äro kopparfyndigheterna i Falu grufva numera icke så rika som förr sedan ur grufvan tagits koppar till en volym som är sju gånger större än Cheoppyramiden är ju detta icke att undra på! — och för Stora Kopparbergs Bergslag har kopparhandteringen i och med detsamma nästan blifvit en bisak. Bolaget hade redan tidigt utvidgat sin verksamhet åt andra håll. År 1689 övertogs Domnarfvets sågverk och efterhand inköptes äfven skogar. År 1735 inköptes Svartnäs' bruk och därmed tillkom äfven järnhandtering.

Stora Kopparbergs Bergslag är såsom af det föregående framgått, ett mycket gammalt bolag, ja, det äldsta industribolag i världen. Det var från början deladt i bergsmanslotter, kallade fjärdeparter. Lotternas antal ökades efterhand, tills fjärdeparternas antal år 1615 fastslogs till 1,200, vid hvilken siffra det sedermera stannat. Ända till fram i våra dagar var det hela organiseradt som Bergslag och först 1888 gick Bergslagsstämman med på att ombilda företaget till ett modernt aktiebolag, därvid hvarje fjärdepart utbyttes mot 8 aktier å 1,000 kr.

Äfven om Falu grufvas tillgångar på koppar alltmera reducerats, har bolaget därför icke aftynat. Särskildt under de tvänne sista decennierna, då det stått under disponenten E. J. Ljungbergs insiktsfulla och energiska ledning har dess blomstring nått en höjd, som öskt för tanken tillbaka till kopparhandterings stormaktsdagar på 1600-talet. Nu är det åter järn och trä som är lösen. Äfven här har bolaget nått främst i Sverige. Sedan 20 år är det landets ojämförligt störste tillverkare af järn och stål och efter det att något senare äfven trävaruhandteringen på alla sätt utvidgats, är Bergslaget dessutom Sveriges störste exportör af skogsprodukter. I det föregående hafva redan ett par gånger aktningensvärda siffror nämnts. Till dem må ytterligare en fogas. Den skog som bolaget numera äger uppgår till ca 300,000 h:ar d. v. s. ett område som är lika stort som hela Gotland. Visserligen är den tiden förbi då Bergslaget utgaf egna sedlar, men icke desto mindre är det ännu en ganska sällsynt maktställning detsamma innehar.

Den röda färgen på våra stugor leder nästan alltid sitt ursprung från Stora Kopparberg. Bergslagets betydelse för vårt land i detta afseende bör åtminstone nämnas. Och en annan nationell insats, som på det intimaste sammanhänger med bolagets verksamhet, men som äfven kommer landet i öfrigt direkt tillgodo, bör framhållas: det är bolagets vidsynta understödjande af allehanda kommunikationer som på något sätt falla inom dess intressesfär. Här äro först och främst en hel del längre och kortare järnvägs-linjer att nämna; därefter ett system af vattenleder

Efter fotografier

Älcké: Bengt Silfverparre.

FALU GRUFVA: 1. Gammal rasad förtimring. 2. Rostugnar, där svafvelkisen brännes. 3. KOPPARVERKET. 4. INTERIÖR FRÅN VAGN- OCH MASKINAKTIEBOLAGETS VERKSTÄDER i Falun.

Efter fotografi.

KOPPARVÅGEN, Bergslagens Museum i Falun.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöförsparre Stålm—Öb

inom Dalarna, som under årens lopp nått en högst aktningvärd utsträckning.

Redan ett uppräknande af några af de förnämsta bland bolagens nyare anläggningar ger en föreställning om måtten för dess verksamhet: Ett stort järnverk vid Domnarviken, en träkolsanläggning och ett pappersbruk vid samma plats. Sågverket i Skutskär, numera världens största anläggning i sitt slag. Falu guld- och silfververk o. s. v.

Då äro icke sulfat- och sulfid- eller svafvelsyrefabrikerna nämnda, icke mindre och äldre anläggningar af mångahanda slag medtagna. Men Stora Kop-

parberg levererar icke endast pansarplåt utan också packlädor, icke endast hästkosöm utan också kvastkäppar, icke endast järn utan också Thomasfosfat, icke endast plank och bräder utan trätjär och träspit. Allt drifves i stor skala och ändamålsenligheten vid produktionen är fulländningen ungefär så nära som våra tiders teknik medgifver. Begreppet affall förekommer knappast. Allt tillvaratages.

Och på så sätt bära dessa olika, delvis hvarandra kompletterande, industrier vittnesbörd om, hvilka stora resultat företagsamheten når i ett fall, där *alla* möjligheter utnyttjas.

HANS HEMKOMST.

VERKLIGHETSBLILD FRÅN VÄSTERN FÖR H. 8 D. AF ALLEN MACKLIN.

— — — Hittills hade han gått sin väg fram med raska, nästan brådskande steg; men plötsligt hejdade han sig, blef stående och lyssnade.

— Här — — ja, just här var det — —

Ur skogsdunklet till vänster ljud forsens djupa, uthållande orgelton, den välkända, som kom alla hans hjärtas hemlighetssträngar att bäfva. Och här — just där stigen krökt sig kring den stora cederns väldiga stam, — här hade han sagt henne sitt sista farväl; hit hade hon följt honom, hans unga hustru, då han för nära tre år sedan lämnade henne för att följa guldsökarnes stora folkvandring mot nordväst — till Alaska, det nya hemlighetsfulla landet, där lyckan hägrade för så många tusenden som hittills endast sökt men aldrig funnit den. Här hade han tryckt henne hårdt intill sig för sista gången — för sista gången känt hennes armar kring sin hals, hennes mjuka läppar mot sina i en lång, lång afskedsskyss — och här var det hon stod då han ännu en gång vände sig om för att vinka en sista afskedshälsning innan han vek af uppåt stora landsvägen. — Ja, här stod hon — — lilla Dolly klängde sig fast vid hennes ljusblå bomullsklädnad och den smärta gestalten aftecknade sig som en blomma mot de unga lönnarnas ljusgröna bakgrund — hur ofta hade han icke sett den synen i drömmen sedan dess!

— Var inte orolig för mig, älskade! hade hon sagt med sitt strålände leende, fastän rösten skälfdde en smula. Var inte orolig — jag kommer bara att gå här och glädja mig åt din hemkomst. *Ett år* — det går ju snart — !

Hans strupe sammansnördes och de breda skulderna häfdes konvulsiviskt. Han kastade sin packning — icke stort mer än en gammal urblekt gråbrun filt, hoprullad kring några nötta och trasiga klädes-

persedlar — på marken och sig själf där bredvid under den stora cedern.

— O, min Gud, min Gud! stönade han. Hon hoppades så mycket. Och nu släpar jag mig tillbaka som en piskad hund —

Han låg några ögonblick — hur länge visste han icke — framstupa, med ansiktet hvilande på armarna; därpå satte han sig upp och förde tankspridd, som af gammal vana, högra handen till bröstfickan — endast för att rycka till, stirra på den med en förvildad blick och åter låta den falla. Handen var blott en oformlig klump. ännu svept i tjocka bindor. Fingrarna — dem hade frosten tagit, en förfärlig vinterdag, däruppe i ödemarken — — Skeppsläkaren på den amerikanska båt som återfört sju hundra utblottade guldsökare från Nome till Seattle, hade förklarat att de måste amputeras: han fick välja mellan dem och lifvet — — Lönade det mödan? — Men — han kunde icke alldeles uppge hoppet att få se henne ännu en gång — han kunde icke! — —

Han stirrade allt jämnt på handen, nästan med ett uttryck af hat; det härjade, men ännu unga ansiktet talade om outhärligt lidande. Motgångar, missräkningar och umbäranden hade grävt djupa linier kring munnen, färat den en gång så öppna och ljusa pannan, tryckt missmodets och nederlagets stämpel på hela gestalten. Och dock visste han med sig, att han kämpat tappert, att han hållit sig upprätt i det längsta. Det var tanken på henne som hållit honom uppe; nu, då den efterlängta stunden var så nära, föreföll det honom som om det just varit denna tanke som pressat honom till jorden med centner tyngd. —

Efter en stund lyfte han vänstra handen till bröstfickan och drog fram ett bref, — nött, fläckadt, genomdränkt af vatten, men ännu läsligt. Det sak-

nade datum, men han visste att det var skrifvet för ungefär ett år sedan, just vid denna tid. Säkert hade hon skrivit många andra sedan dess. Men han hade ej befunnit sig i närheten af postvägarne samt för öfrigt städse bytt om vistelseort medan han långsamt arbetade sig fram till kusten från det inre af landet. Detta var det sista bref han mottagit hemifrån. Första och sista arket fattades — de hade stannat på valplatsen — hvirflats bort i den ryttande snöstormen på den ödsliga, aflägsna stig som så när blifvit den sista han vandrat här på jorden. De guldgräfvare som upptäckte och räddat honom hade, då han återfick medvetandet, gifvit honom dessa tillskrynkade pappersblad, som de tagit ur hans stelnade händer. Under de förfärliga månader som följde hade åsynen af dessa blad ofta varit det enda som hållit honom uppe då han var nära att sjunka i försvilfan.

En solstråle banade sig väg genom grenarna och föll på papperet. Hans blick följde långsamt raderna. Han kunde hvarje ord utantill, men själva bokstäfverna voro honom kära. Hvarje rundning, hvarje liten karaktäristisk släng talade om henne, liknade henne, tyckte han — och hur oändligt mycket tyckte han sig ej kunna läsa mellan raderna! —

— — — bara vara vid godt mod och framför allt inte göra dig några bekymmer för vår skull, älskade, käraste! — Allt reder sig här i världen — Gud är förunderligt god och sänder alltid hjälp och vänner när de behövas. Som nu detta sista. Jag berättade dig om de där båda nya affärsmännen från Seattle, som hittade hit af en ren slump och sedan bådo att få inackordera sig hos mig på ett par månader. De voro ute på fisketur här i bergsbygden, hade tält med sig och tänkte "Campa" där det föll sig. Men sådant där har ju sina sidor, som du vet. Bästa fisket är ju här, nedanför fallet — och hur det var, så tyckte de att jag stekte laxöring så rent bedårande. — Jojo men, en smula bättre än deras egna anrättningar tror jag nog det var; och en smula snygghet och hemtrefnad kan ju också kännas godt nog då man strapatserat tillräckligt. Slutet blef som sagdt att de stannade och till och med tycktes betrakta det som en stor nåd och godhet af mig att jag lät dem göra det, fastän de betalade mig så rundligt att jag rent skändes att ta emot det. Hyggliga, älskvärda unga män äro de båda och isynnerhet den ene, mr Armstrong, har varit nästan som en bror mot mig och hjälpt mig både med råd och dåd. — Dolly är alldeles förälskad i honom. Han är en rätt bildad man, som läst åtskilligt och följt med sin tid — du kan nog tänka dig det smakar att få en liten fläkt från den civiliserade världen igen — — — Det är i samråd med honom som jag beslutat att till våren rent af öppna ett slags litet turisthotell — eller rättare, en tillflyktsort för fiskare, jägare och fotvandrare, naturligtvis i allra största anspråkslöshet — men de snälla gossarne ha lofvat puffa för mig bland alla sina vänner och bekanta och redan själva beställt rum under hela fisketiden. Låter det inte storartadt — säg? —

— — Jag känner ditt sätt att hålla ut, älskade, att modigt strida i det allra sista, trots alla motgångar och svårigheter. Det är just du som gör mig orolig. Jag vaknar om natten och ser dig för mig — trött, utarbetad, kanske sjuk — långt från oss, som älskar dig, utan någon som smeker och vårdar dig, utan någon att luta det stackars trötta hufvudet emot — åh! — jag längtar efter dig, jag sträcker armarna mot dig, jag drar dig till mig i tankarna, jag slutar dig tätt, tätt i min famn — känner du det inte — just nu, just i denna stund, i trots af alla bärg och dalar och ödemarker som skiljer oss åt? — — "Visste jag bara hvar jag skulle finna dig,

så reste jag till dig! — Det kommer öfver mig sådan ångest ibland. Om du ändå skulle förlora modet till sist — —! — Ser du älskade, det får du inte göra — hända hvad som hända vill. Livet är fullt af möjligheter — och så länge vi ha hvarandra — — Kom ihåg det! — *Inte låta modet falla* — aldrig, aldrig! — Antingen du lyckas eller misslyckas — det kommer ju på ett ut, jag vet att du gjort ditt bästa. Mer kan ingen göra. Har du lyckan med dig, så tacka vi Gud för det tillsammans — har du det inte, nå — då bära vi det modigt och glädt tillsammans, det också. Glöm bara aldrig att för mig betyda motgångar försakelser, missräkningar intet — så länge jag har dig. Tänk bara, hända hvad som hända vill — *att jag vet att du gjort ditt bästa*. Och — kom hem snart, kom hem till mig! — — —

— En tung, brännande tår föll på papperet — just på orden — antingen du lyckas eller misslyckas. — — Ack! — hon hade icke sett honom ännu. Först då skulle hon kunna fatta hvad olycka och nederlag ville säga. Han kom som en slagen och besegrad man. Skulle hennes glada tillförsikt kunna bestå det profvet? — Skulle väl hennes kärlek — — men nej, — han förmådde icke tänka tanken till slut —

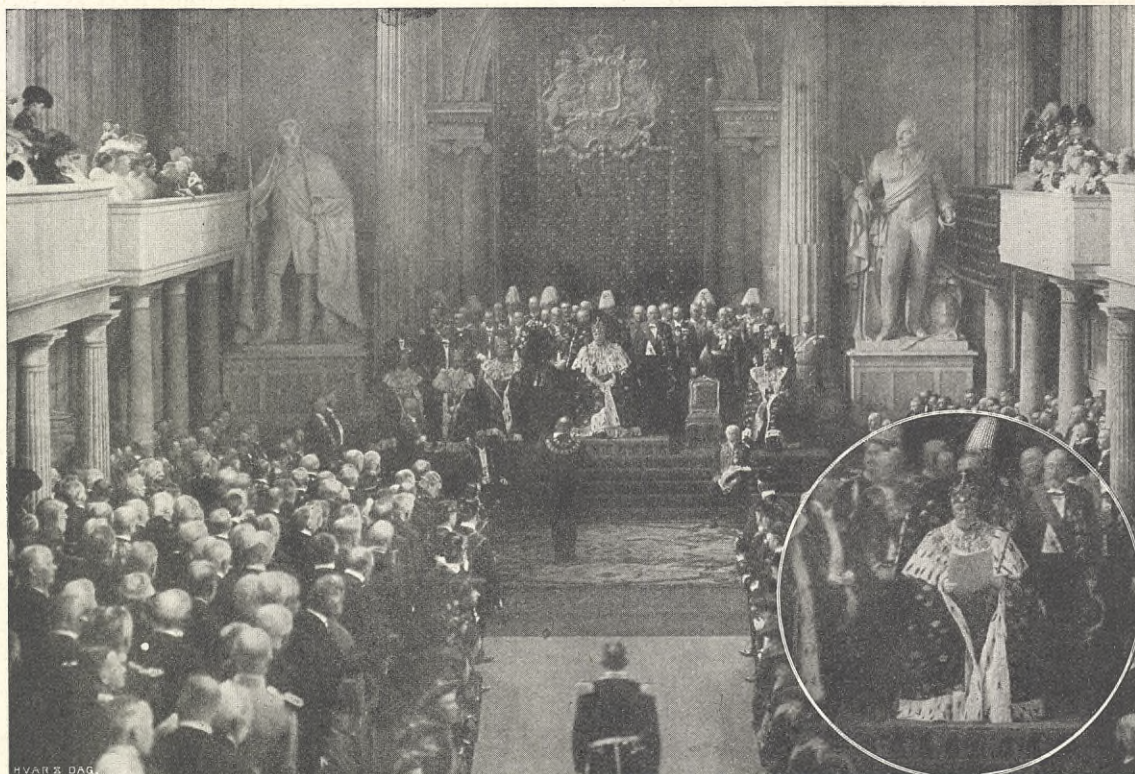
— Sitt bästa? — Ja, Gud var hans vittne att han verkligen gjort sitt bästa. Han hade kämpat till det yttersta, skulle ännu i denna stund hafva kämpat, om bara inte den usla, eländiga handen — — Han, rike-manssonen "gentlemanen" till börd och uppfostran, hade fått lära sig hvad det vill säga, att arbeta i kapp med vana kroppsarbetare med starka armar och härdade muskler — att under timmar och dagar gräva i den frostbundna, hårda jorden, med kläderna ömsom drypande af svett eller stelfrusna på kroppen — att efter månadslånga ansträngningar och kvalfulla växlingar af hopp och missmod finna allt sitt arbete förgäfvets och "claimen" så godt som värdelös, under det att andra, endast ett stenkast därifrån, lugnt plockade tusentals dollars ur jorden. Han hade känt hvad det vill säga att ta miste om vägen — att under långa dagar och nätter irra omkring i den gränslösa hvita ödemarkens tystnad, för att till sist stupa af utmattning på den ändtliga återfunna stigen — — Och till och med då — sedan han vaknat ur den dödsliknande dvalan — hade han med uppbjudande af all sin viljekraft ryckt upp sig till nya ansträngningar, färdig att följa sina räddare till de rika nyupptäckta guldfält hvarom ryktet talat. Och då kom det värsta — just som lyckan tycktes på väg att vända sig, då han verkligen tycktes ha funnit en gifvande åder — då måste han lämna arbetet på den nyss påbörjade claimen, för att under namnlösa kval, faror, svårigheter och lidanden leta sig väg till kusten med sin förstörda, verkande hand. Hjälplos, febersjuk, nästan fullkomligt utblottad, togs han om hand af barmhärtiga människor och sändes österut med transportfartyget — — Ja, han hade gjort sitt bästa — men — hvad hade han väl vunnit därmed —? — Som en slagen man en hjälplös krympling skulle han ändå till sist återvända till henne! —

Tanken träffade honom som ett dolkstyng; han sprang upp, glömde af den under cedern kvarlämnade packningen, och skyndade vidare utan att rätt veta hvar han ämnade sfg — — Han kom att tänka på hur hon tagit det första slag som träffade dem — den stora kraschen för fem år sedan, då det industriella företaget hvari större delen af såväl hans som hennes förmögenheter varit insatt, gick öfver ända. — Han mindes hur hon kom till honom i biblioteket, där han satt och tänkte på hur han nog skonsamt skulle bereda henne på olyckan. Han såg ännu för sig den mjuka hvita dräkt hon bar — och det blott ett par månader gamla barnet, ett litet mjukt, hvitt bylte, som hon höll i sina armar. Han såg hur hon hastigt

(Forts. å sid. 646).

URTIMA RIKSDAG.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM

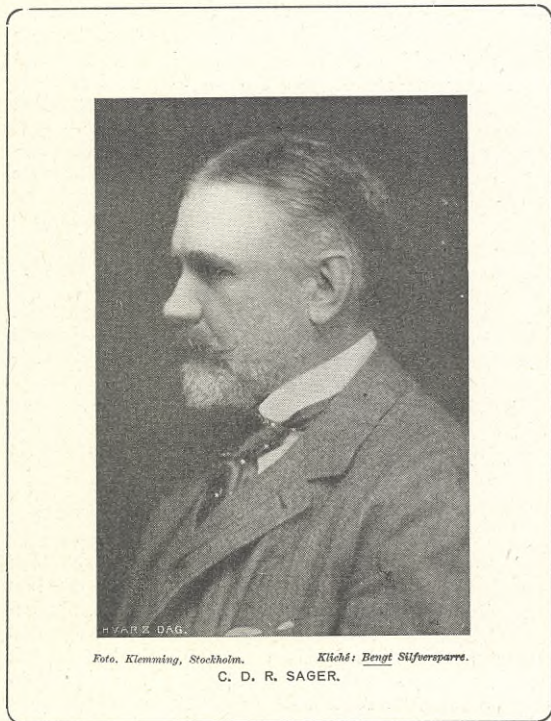
URTIMA RIKSDAGENS ÖPPNANDE.

Klisché: Kem. A.-B. Bengt och Jureparre stäm.—Obv.

Den 21 juni öppnades den med anledning af unionskrisen sammankallade urtima riksdagen. Våra bil-

der visa dels Konungen uppläsande trontalet dels Andra Kammarens talman frambärande sitt svarstal.

NYUTNÄMND ENVOYÉ.

HVAR 8 DAG.

Foto. Klemming, Stockholm.

Klisché: Bengt Stålvareparre.

C. D. R. SAGER.

* * *

Det nyförmälda HERTIGPARET AF SKÅNE anlände den 20 juni till *Adare Manor* på Irland, hvilket af slottsherren, Earl Dunraven, ställts till förfogande under de 10 dagar vistelsen där är afsedd att vara.

Slottet är byggdt i Tudor-stil och ligger i en trakt, ansedd som den mest natursköna på Irland. Omgifningen är rik på historiska ruiner och öfriga minnen från gångna tider på Storbritanniens systerö.

* * *

Till envoyé extraordinaire och plénipotentiaire vid Spanska och Portugisiska hofven har utnämnts kammarherren *Carl Daniel Robert Sager*.

Den nytänmda ministern är född i Jönköping den 1 maj 1850. Blef student i Uppsala 70 och aflade där kansliexamen 74. Attaché i Paris s. å., utnämnd till andre sekreterare i utrikesdepartementet 77 och till kammarherre och t. f. ceremonimästare 82 samt till förste sekreterare i Utrikesdepartementet 84. Kansliråd och chef för Kameralafdelningen därstädes 85 blef S. legationssekreterare i Petersburg 87, från hvilken diplomatiska post han dock begärde och erhöi afsked s. å. Efter denna tid har envoyén Sager, som är stor godsägare, vid sidan af sin hofsyssla ägnat sig åt skötseln af sina egendomar.

DET NYFÖRMÄLDA FURSTEPARET.

HVAR 7 DAG

Efter porträtt.

PRINS GUSTAF ADOLF MED SIN UNGA BRUD.

Kliché: Bengt Sjöfersparre.

HVAR 7 DAG

Efter fotografi.

ADARE MANOR i Irland, där hertigparet af Skåne för närvarande vistas.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfersparre Sthlm.—Gbg.

FRÅN BRÖLLOPET I WINDSOR.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm.—Öbg.

Vårt Kronprinspar med DROTTNING ALEXANDRA af England. Mellan KRONPRINS GUSTAF och PRINS VILHELM står PRINSESSAN VICTORIA af England samt vid KRONPRINSESSAN VIKTORIAS högra sida HERTIGINNAN AF FIFE, Konungaparets äldsta dotter.

TYSKA KRONPRINSPARETS BRÖLLOP.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm.—Öbg.

DET NYFÖRMÄLDA PARETS INTÅG I RESIDENSSTADEN POTSDAM, DEN 20 JUNI, mottaget och hylladt af stadens honoratiöres anförda af öfverborgmästaren framför rådhuset.

STRUMPEBANDSORDEN.

MED ANLEDNING AF KRONPRINS GUSTAFS SENASTE ORDENSUTNÄMNING.

HVAR 2 DAG.

Efter fotografi.

RIDDARDRÄKTEN.

Kliché: Hengt silfverparre.

Strumpebandsorden (the Most noble order of the Garter) som den 14 juni af kung Edward öfverlämnades till kronprinsen anses som den förnämsta af de europeiska riddarorden och daterar sitt instiftande från den 18 januari 1344 af den näst siste konungen af huset Plantagenet, Kung Edward III. Till erinran om sina franska fälttåg och för att kunna gifva ett särskildt nådevedermåle åt sina förnämsta krigare beslöt han instifta ett ordenstecken som af en tillfällig händelse kom att benämnas strumpebandsorden och som sedan förvärfvat sig ofvannämnda rangställning; Grefvinnan af Salisbury hade under en dans med kungen å en hofbal förlorat sitt strumpeband. Hennes ridderlige kavaljer skyndade att återinna det, men i stället för att återställa det till ägarinnan knöt konungen det rundt om sitt venstra knä. På

grund af drottningens svartsjuka blickar skyndade han dock att återställa det till rättmätiga innehafvarinnan under utropet af "Honi soit qui mal y pense", som sedan bestämts till ordens motto. Ordensdräkten bestod ursprungligen blott af bandet och manteln, hvartill sedermera under Henrik VIII:s regering kom ordenskedjan, kraschanen, en kort, åtsittande lifdräkt, hvita silkesstrumpor och hvita skor med röda klackar. Bandet knytes rundt venstra knäet, är till färgen ljusblått med mottot i guldbokstäfver. Kring högra knäet är knutet ett hvitt silfverband med en stor rosett likaledes af silfver. Manteln är af purpursammet med hvitt sidenfoder. Å venstra skuldran bäres ordens vapensköld af silfver samt ett rött kors däröfver, det hela omgifvet af "the garter" och strumpebandsordens motto.

Hufvudbonaden är en barrette med fladdrande strutsplymer samt i midten en buske af hägerfjädrar.

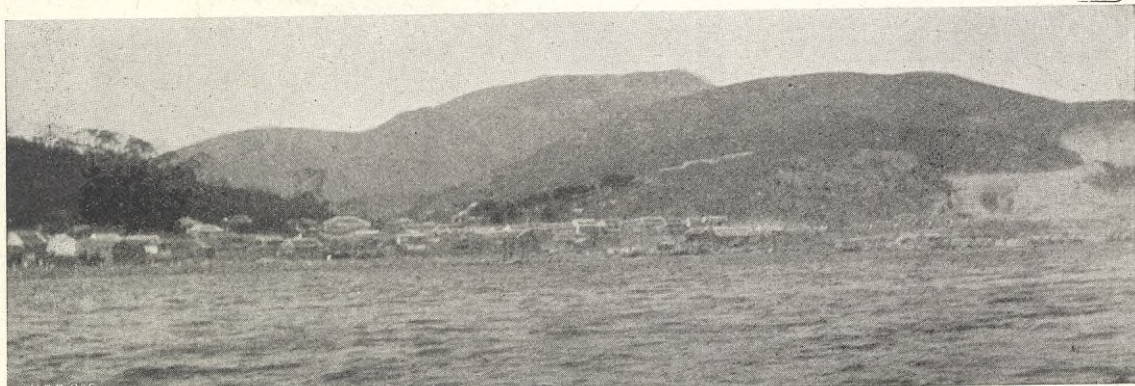
Värjan är rak, instucken i en slida af högröd sammet.

Ordensdräkten bäres dock numera ytterligt sällan, och de högtidliga ceremonier, som i äldre dagar iakttogos, då någon dubbades till strumpebandsriddare hafva ock numera kommit ur bruk.

Ofvanstående porträtt är af öfverhusets liberale medlem, Lord Spencer, i "full dress of the Garter".

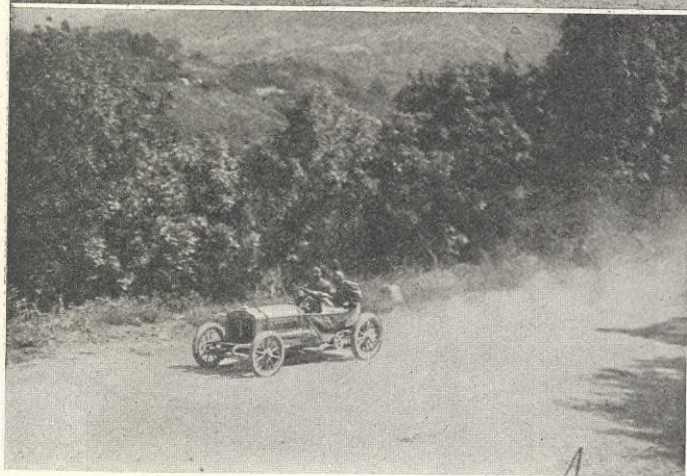
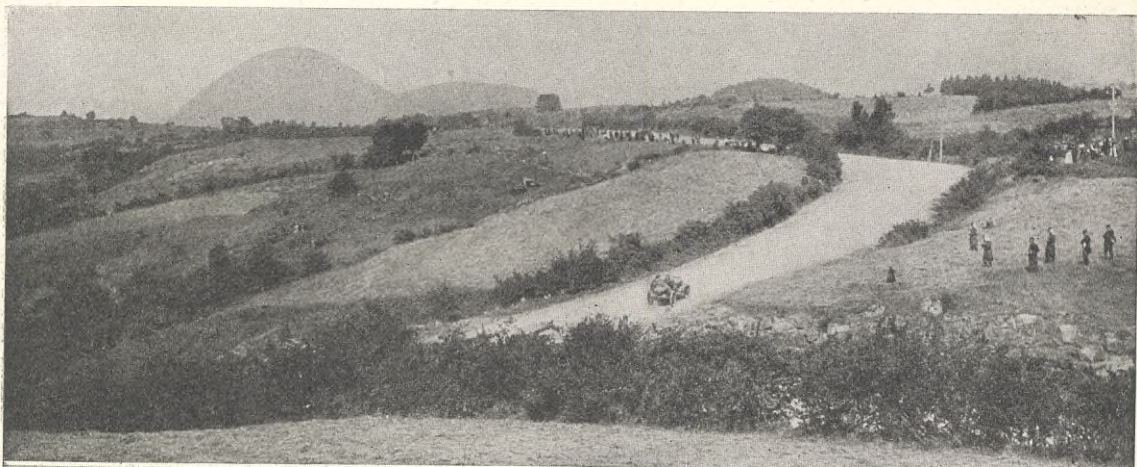
GENERAL KUROKI (X) vid fronten, skjutande ryska styrkan framför sig utefter järnvägslinien. Vid hans sida stabschefen Fugi.

HVAR 2 DAG.

TSUSHIMA I KOREASUNDET, vid vars norra udde det stora sjöslaget stod. Efter fotografi tagen af en svensk turist.

Efter fotografier

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

TÄFLINGSFÖRSÖK OM GORDON BENNET-POKALEN.

I Auvergne ha nyligen franska försökstävlingar ägt rum å den halsbrytande bana hvarå de stora tävlingarne skola försiggå i juli. — Öfversta bilden visar ett af de många ohyggliga skarpa svängarne på vägen. — Vinnare blef Théry — den som innehar pokalen från förra året, och synes han ofvan dels under väg och dels efter afslutad färd.

HVAR 2 DAG.

Efter fotografier.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthm.—Gbg.

PARISERSÅSONGENS SENASTE EVENEMENT, den högsta societetens välgörenhetsfäst i Tuillerierna under härtiginmans D'Usez (å mindre bilden) auspicier.

EN STORSLAGEN UNGDOMSRÖRELSE.

På skilda håll i landet ha under midsommar afhållits ungdomsmöten därvid föredrag af fostrande innehåll framförts. Vi bringa en bild från ett af dem, det i Arvika, där omkring 4,000 personer voro närvarande.

I Skara voro ej mindre än 10,000 personer vid mötet. Idén till dessa

HVAR S DAG.

Efter fotografi.

UNGDOMSMÖTET I ARVIKA.

Klubb: *Ungt Silfversparre.*

HVAR S DAG.

Efter fotografi.

FOSTERLANDSFESTEN I GEFLE DEN 19 JUNI.

möten är ej många år gammal, och har redan märkt gripit omkring sig bland det unga Sverige. Man må hoppas att det utsäde som afses för en så mottaglig jordmän väljes med yttersta urskiljning till fromma för den svenska fosterjorden.

* * *

En märklig idrottsförening är *Idrottsklubben »Surd»* i Göteborg. Dess medlemmar, 14 till antalet, äro nämligen alla döfstumma. Bildad 1903 har »Surd» upptagits i Centralförbundet för Svensk Idrott.

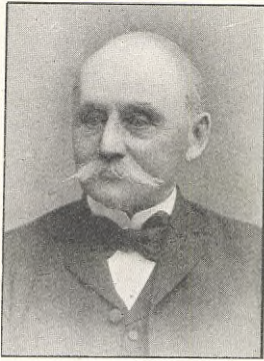

HVAR S DAG.

Efter fotografi.

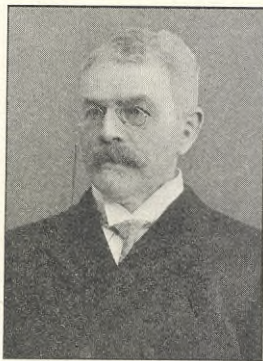
IDROTTSKLUBBEN »SURD».

J. T. SILFVERSKIÖLD.

75 år fyllde den 27 juni apotekaren Johan Tage Silfverskiöld. Apot.-examen 53, apotekare i Skara 56, innehår sedan 57 apoteket Bävern i Västerås. Mångårig ledamot af stadsfullmäktige och drätselkammaren.

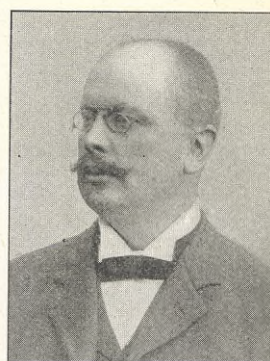
J. A. RUDBERG.

Den 21 juni fyllde förste marinläkaren i Karlskrona med. lic. Jonas Adolf Rudberg 60 år. F. på Öland stud.-ex. 67, med. lic. 77, förste bataljonsläkare vid flottans station i Karlskrona 77, regemensläk. i flottan 01, förste marinläk. sedan 03. Dir. i flottans pens.-kassa sed. 94. Mångårig stadsfullm. i Karlskrona.

S. von FRIESEN.

Till riksdagsman i Första Kamraren för Stockholms stad i ledigheten efter framlidne statsrådet Carl von Friesen har af Stockholms stadsfullmäktige valts deras ordförande, lektor Sixten von Friesen.

P. V. H. SUNDSTEDT.

Justitierådsmannen, v. häradshöfd. Per Viktor Sundstedt i Göteborg fyllde d. 29 juni 50 år. Stud.-ex. 74, hofr.-ex. 78, häradsh. 81, stadsnotarie vid Gbg's rådst.-rätt 97, just.-rådm. 05, sekr. hos hälsov.-nämnden 92-98, hos byggn.-nämnd. s. 98, ordf. i styr. f. Gbg's slakth. i o. för hvars anordn. S. föret. studier i utlandet.

O. W. REDELIUS.

Led. af Riksd. A. K. kontraktspresten Otto Wilhelm Redelius fyllde d. 16 juni 70 år. Stud.-ex. 56, prästvigd 59, kyrkoherde i Hallingeberg sedan 82, kontr.-pr. i S. Tjusts kontr. sed. 88. Led. af Riksd. A. K. sed. 86, landstingsman, led. af flera styrelser. Ordf. i folkhögskolan i Gamleby, i kommunalstäm. m. m.

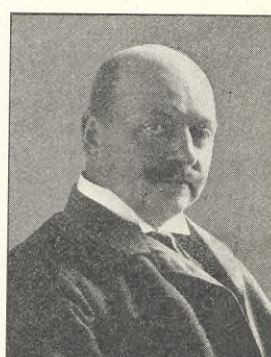
F. M. STRIDBERG.

60 år fyllde den 8 juni godsägaren F. M. Stridberg på Sveanäs (Verni). Förut rådman och stadsfullmäktig i Umeå. Numera nämndeman landstingsman, led. af förvaltningsutskottet m. m.

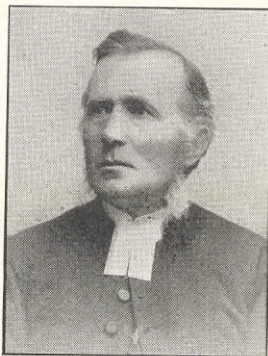
H. DONNÉR.

55 år fyllde den 20 juni tyske vice konsulin, skeppsredaren Herm. Donnér i Åhus. D. som under 25 år varit ångbåtsbefälhafvare, etablerade 97 skeppsrederiaffär därstädes. Utänmdes 1900 till tysk vice konsul. V. ordf. i Köpingsnämnden, ledamot af Sjömanshusdirektionen m. m.

F. V. HANSEN.

Chefen för Stockholms vattenledning, förste ingenjören vid Stockholms stads byggnadskontor, majoren vid väg- och vattenbyggnads-kåren Fredrik Wilhelm Hansen har förordnats till verkställande direktör i K. Trollhätte kanal- och vattenverk.

P. J. STRINDBERG.

60 år fyllde den 2 juni kyrkoherde Per Johan Strindberg. Född i Sundsjö, stud.-ex. 70, prästex. 74, komminister 76, kyrkoherde i Fors sedan 92.

C. S. H. M. MÖRNER.

Öfverstelöjtnanten i armén Christer Stellan Hampus Magnus Mörner i Göteborg fyllde den 16 juni 55 år. Underlöjtnant vid k. Västgöta regte 70, kapten 89, major 03, öfverstelöjtnant i armén s. å. Inspektör vid A.-B. Göteborgs-systemet i Göteborg. Bankrevisor.

C. A. JOHANSSON.

Handlaren Carl A. Johansson i Borgholm fyllde den 22 juni 55 år. Led. af stadsfullmäktige, ordf. i Drätselkammaren och hamnstyrelsen, led. i styrelsen för Borgholm-Böda järnväg, i direktionen för sparbanken m. m.

G. TEMPELMAN.

50 år fyllde den 21 juni grossh. Georg Tempelman i Sthlm. Styrelsed. i Mälareprov. Bank, Stockholms Hypotekskassa, Stockholms Ångfartygs Rederi A.-B. medl. af öfverst. för Stockh. stads brandförs.-kontor, Stockh. stads brandstodsbol., Sparbanken samt Ränfte- och kapitalförsäkr.-anst. i Stockholm.

PORTRÄTTGALLERI

J. J. SMITT. †

F. d. bankdirektören Johan Jacob Smitt afled i Karlskrona den 9 juni. F. 36 i Ronneby, stud.-ex. 56, kamalex. 61. Landsstatsjänsteman 61-75, direktör vid Kristianstads Ensk. Banks afdelningskontor i Helsingborg 76, afsked 96.

A. BERGGREN. †

Den 11 juni afled landstingsmannen Anton Berggren i Höör, f. 39. Innehade ett stort antal förtroendeposter, såsom led. af kommunalnämnden, skiftesgodeman, led. af brandstods-kommittén, kyrkovård i 30 år, kommunalfullmäktig.

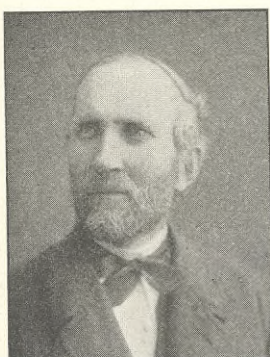
J. F. MÅRTENSSON. †

Tullförvaltaren Johan Fredrik Mårtensson i Karlskrona afled i Ronneby den 14 juni. F. 47, stud.-ex. 71, e. o. kammararkivare i tullverket s. å. kammararkivare 83, kontrollör i Malmö 92, tullförvaltare i Karlskrona 97. Innehafte åtskilliga kommunala uppdrag.

L. W. BREITHOLTZ. †

Den 6 juni afled i Stockholm apotekaren Ludvig Waldemar Breitholtz, 46 år gammal. Apotekarex. 85, provisor på apoteket Ugglan i Stockholm sedan 90. Utnämnd till innehafvare af apoteket i Mjölby.

J. K. SÖRENSEN. †

I Kalmar afl. d. 19 juni fabriköf Jens Knudsen Sörensen. F. 26 i Danmark var S. sed. 63 stadfullm., sed. 69 jourh. dir. i Besparings- o. lif-ränteanst. Led. i en mängd komm. styrelser. Stiftare af fabr.- o. handtverksfören. i Kalmar. Delt. i dansktyska kriget. Innehafte guldmedalj för medborgerlig förtjänst.

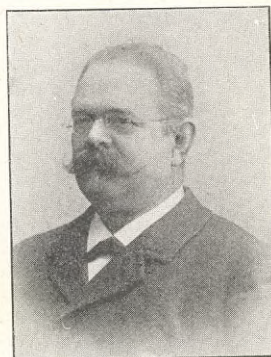
F. T. APPELBERG. †

F. d. godsägaren Frans Theodor Appelberg afled i Vernamo den 14 juni. Född 39, har A. innehafte en del större egendomar i Värmland och Småland. Intresserad kommunalman å de platser han varit bosatt.

F. LAURELL. †

Folkskoleinspektören, fil. dr. Fredrik Laurell afled i Uppsala d. 17 juni. F. 45 i Älfsb. län. stud.-ex. 67, fil. dr. 74, folkskoleinspektör 79. Företog under 70-80 talet studieresor. Från trycket utgillvit en del arbeten.

F. LIEPE. †

Den 21 juni afled i Göteborg kyrkogårdsinspektören Fritz Liepe. F. 47, aflade först apotekarexamen men utnämndes sedermera, för ett tiot. år sedan, till kyrkogårdsinspektör vid Västra begravningsplatsen i Göteborg.

EN UNIK FÖRSAMLING AF FRANSKA CELEBRITETER. Juryn vid Franska Konservatoriets examina samlas årligen å den kända Restaurant Margery och gjorde så åter den 15 juni. Vi anteckna följande berömda namn: Mounet Sully (1), Ludovic Halevy (2), Victorien Sardou (3), Jules Claretie (4), Paul Hervieu (5), Adrien Bernheim (stat. komm. för teatrarne) (6), Maurice Donnay (7), G. Lavedan (8), Theodor Dubois (9), Capus (10).

(Forts. fr. sid. 637).

kom öfver golvet till honom, där han satt vid skrifbordet, och hörde hennes unga, frimodiga röst:

— Jag har nyss läst det i tidningen, älskade! —

— Men var inte ledsen — vi äro ju unga båda två och i detta stora landet finns ju alltid plats att börja på nytt! — Hon tystnade och såg på honom med fuktiga ögon; men han kunde icke tala. Då kysste hon barnet och tryckte det lilla mjuka ansiktet mot hans. — Säg pappa, Dolly, att han icke skall vara ledsen! — Det är ju *vår* nu, älskade, och härligt ute i skogarna! — Låt oss flytta ut till sommarstugan och odla grönsaker — sedan blir det väl alltid någon råd — bara inte förlora modet! — —

— — Hvad var det? — Några skrattade alldeles i närheten — muntra röster ljödo genom skogen. Han tvärstannade och såg sig omkring, liksom väckt ur en dröm.

— Jo, han var framme. Där mellan de glesnade stammarne, såg han den lilla upphuggningen, badande i solsken; där på den motsatta sidan låg blockhuset, timradt af väldiga stockar och med taket långt framskjutande öfver verandan. Allt var sig likt — — men mellan träden åt floden till skytmade några tält — grupper af enkla trädgårdsmöbler stodo hä och där i skuggan och hängmattor voro uppsatta under de skyddande grenarna. En herre och en ung flicka lastade med fiskredskap, kommo just utför trappan och styrde kosan uppåt strömmen. Ett tennisnät var uppspändt på den öppna platsen framför boningshuset och några muntra ungdomar voro just inbegripna i ett lifligt spel. — —

Han ansträngde sina ögon — — nej, hon — Helen — var icke bland dem; han kunde ingenstädes upptäcka henne. Och plötsligt slog det honom att han icke kunde, icke ville möta henne, omgifven af dessa främmande människor. Hon skulle — ja, kanske skulle hon blygas öfver honom inför dem — —. Han såg ned på sin slitna rock, sina illa medfarna stöflar, hela sin dammiga, nötta dräkt. Ja, sannerligen — han såg ut som en landstrykare — en tiggare — — och hvad var han väl annat, då allt kom omkring — ? —

Han skrattade bittert, vände på klacken och vek af på den lilla gångstigen, som mellan höga ormbunkar och ungskog förde ned till floden.

Vattnet hade ännu glaciärernas kyla och friskhet. Han föll på knä nere vid stranden, sköljde ansikte, hår och hals och drack sedan ur handen; det styrkte och förfriskade. Sedan blef han länge stående och såg ned i vattnet, försänkt i djupa tankar — villrådig och tviflande.

— Det prasslade lätt bland buskarna; han vände sig hastigt om. Ett litet barn — en flicka — kom långsamt gående på den skuggiga gångstigen. Hon var barhufvad; den stora bredskyggiga halmhatten höll hon i handen och det vågiga håret, skiftande i guld och koppar, stod som en gloria kring det lilla rosiga, blomlika ansiktet. Hon kom varsamt smygande på tå, under det att hon ifrigt såg sig omkring åt alla sidor och då och då stannade för att lyfta på en ranka eller böja undan ett ormbunkeblad, så att hon kunde titta in i den svala skuggan där bakom; det föreföll som om hon sökte något.

— — Han kände igen henne — — håret och ögonen! Hans uthungrade hjärta började klappa så hårdt att han kände sig nära att kvävas. Utan att betänka sig ett ögoblick skyndade han emot henne med framsträckta armar, ännu en gång glömsk af den stympade, förbundna handen.

— Dolly! ropade han ifrigt — min lilla Dolly! — Kom, kom! —

Barnet stannade och drog sig förskräckt ett steg tillbaka. Med ena handen grep hon ett fast tag i den korta ljusblå klädningskjolen — de stora ögonen uttryckte rädsla och motvilja. Fadern lät armarna sjunka;

han vacklade till, som om han träffats af ett oväntadt slag.

— Var inte rädd, liten, — sade han långsamt. Jag är inte så farlig som jag ser ut. Jag — jag vill visst inte göra dig något illa.

Hon vände om och började hastigt gå uppåt stigen igen, under det att hon misstänksamt betraktade honom öfver axeln och allt jämnt höll ett fast grepp i klädningskjolen.

— Dolly! — Han följde långsamt efter henne, uragen af en oemotståndlig makt; det unga fadershjärtat ropade högt inom honom. — Lilla Dolly! — — åh, vänta litet — ha inte så brådt om. Inte skall du vara rädd för mig! Se litet närmare på mig — — Ja, du var så liten — men känner du inte igen mig ändå? — Jag brukade ju bära dig på armarna i timala — just här i skogen — har du alldeles glömt det? — Till och med då jag fiskade, hade jag dig med mig — åh! — han log med tårar i ögonen vid hägkomsten. — Jag brukade binda fast dig vid en buske, så att du inte kunde krafla bort från ditt lilla täcke; jag hade dig med mig öfverallt. Kommer du alls inte ihåg det?

Hon hade stannat nu och stod och såg på honom med stora allvarliga ögon.

— Nej — sade hon slutligen. — Nej, det kommer jag inte ihåg. Det var visst en annan liten flicka.

Han smålog och skakade på hufvudet.

— — Inte med det håret och de ögonen, Dolly! — — Mammans hår och mammans ögon — åh, du lilla, lilla barn! —

Hans blick dröjde vid det lilla ansiktet, granskande och jämförande; till slut stannade den vid den lilla bestämde hakan — hans egna, med en liten mjuk kopia af samma grop — gropen, som Helen brukat kyssa — — Detta lilla drag af hans eget jag, förbundet med så mycket som talade om henne, grep honom så underligt; han kände sig skakad i sitt innersta. Hans barn — och hennes — — och så främdt för honom! —

— Dolly — sade han slutligen — rösten var hes och skälfvande — har du inte sett något porträtt af — — af — din pappa? — — Fins det inte något porträtt af honom — därhemma hos er? — Brukar du inte titta på det ibland — ? —

— Jo visst. Det står på bordet vid mammas säng. Jag kysser det alltid godnatt då jag läst min bön.

— Det gör du? — lilla Dolly! — åh, att höra dig säga det! — — Han tog ett steg närmare. — Här Dolly, se nu riktigt på mig. Riktigt, riktigt noga! — Tycker du inte att det porträttet är — är någon enda smula likt — mig — ?

— Usch nej, inte alls — *inte alls!* hon drog sig hastigt längre ifrån honom, och de få stegen tycktes lägga ett omätligt afstånd emellan dem. Min pappa är vacker — och ung — och glad — — och — — och — — *fin* — hon såg ogillande på hans trasiga rock. Jag längtar vådligt att han skall komma hem. Han är långt, långt borta i ett land som heter Alaska, och när han kommer, skall han ha med sig många, många, många söta små guldklimpar åt mig — jag tänker träda upp dem på ett snöre och alltid bära dem om halsen.

Det för en smärtsam skälfning öfver faderns ansikte, han kände sig plötsligt matt — krafterna sveko honom och han sjönk ned på en kullfallen trädstam invid stigen.

— Ja — sade han långsamt. Har mamma sagt dig det, lilla Dolly — ? — Men tänk nu — tänk om han inte skulle ha några guldklimpar med sig. Tänk om han skulle komma tillbaka sjuk — — —, rösten var nära att svika honom och det var endast med svårighet han kunde fortsätta — sjuk och — och fattig — och ledsen — ? — Skulle du inte ändå bli glad att få se honom? Skulle du inte vara snäll mot honom och klappa och smeka honom och be honom vara glad igen? — Visst skulle du det?

Barnet betänkte sig ett ögoblick.

(Forts.)